

Som det vil vides, har man ikke mindst i den senere Tid gennemført Love, der har forøget den Indtægt, som Lønmodtagere af enhver Art havde før Krigen, ud fra det Synspunkt, at det var et Retfærdighedskrav, at disse stilledes i Realiteten, som de var stillet før Krigen, ved at faa Dækning for Prisstigningen.

Det har ikke kunnet undgaas, at disse Love, hvis Motivering vi vel forstaar, har bevirket, at Omkostningerne for de producerende Faktorer i vort Samfund er steget meget betydeligt, hvorfor det maa siges ogsaa at være blevet et yderst aktuelt Retfærdighedskrav, at vore Haandværksmestre maa være berettigede til at beregne sig en større Nettoavance end før Krigen, hvilket Formaal kan opnaas, om man efter de citerede Linier i § 8 tilføjer Ordene „med mere end 50 pCt.“ eller fastslaar, at man ved Tjeneste- og Transportydelser er berettiget til at beregne sig 50 pCt. mere end tidligere.

Det er vel rigtigt, at saadanne Virksomheder, der har haft en stigende Omsætning (d. v. s. en Omsætning, der er steget mere, end Produktionsudgiftsstigningen i denne Periode udgør), paa denne Maade, i Kraft af en større Indsats, har kunnet opnaa en delvis Forbedring af den i Realiteten forringede Nettoindtægt, og der er heller ingen Tvivl om, at dette i nogen Grad er sket som Følge af, at Prislovens Regler ikke i alle Tilfælde er praktiseret helt bogstaveligt, men dette maa ikke glemmes, at for en Mængde Virksomheder har Forholdenes Udvikling været ensbetydende med et væsentligt Fald i Omsætningen, og at Materialemangel samt Mangel paa kvalificeret Arbejdskraft og opskruede Lønkrav fra Arbejderside bevirker, at det vil være vanskeligt for mange Haandværksvirksomheder at forøge Virksomhedens Omfang, hvilket betyder, at de faktisk er henvist til at have mindre eller nøjagtig samme Nettoindtægt i Kroner og Øre nu som før Krigen, hvis denne Indtægt ikke yderligere forringes som Følge af Bruttoavanceordninger, der ikke tillader lige saa stor Nettoavance, som man fik før Krigen.

Det maa ogsaa betragtes som en Fordel, at man legaliserer en Tilstand, som gaar ud paa, at en Mester, der jo skal kunne leve for at drive sin Virksomhed, ogsaa opnaar nogen Forhøjelse af sin Nettoindtægt fra før Krigen. Hvis man ved streng Overholdelse af Prislovens Regler bevirker, at en Mængde Mestre maa indstille deres Virksomhed og i Stedet for blive Svende, opnaar de ganske vist paa denne Maade Dækning for Prisstigningen, men det siger sig selv, at det er en Urimelighed at stille et saadant Krav herfor, og at det i allerhøjeste Grad vil skade Produktionseffektiviteten. Det har ogsaa altid før Krigen været Tilfældet, at Mestres og Svendes Indtægter skulde stige og falde samtidigt.

Vi er i Princippet indforstaaet med, at det er af Betydning at holde Prisniveauet saa lavt som muligt, og vi foreslaar derfor, at der sættes en Grænse for Forøgelsen af Nettoavancen ved 50 pCt., skønt den Forhøjelse af Avancen de fleste andre Faktorer har faaet, ligger væsentligt højere.

Erindres maa det, at Mestrenes Nettoavance som Regel andrager mindre end 10 pCt. af Varens Fremstillingspris, og at en Forøgelse af denne derfor ikke vil virke som nogen nævneværdig Fordyrelse af selve Varen i Modsætning til en Forhøjelse af Arbejdslønnen, som ofte repræsenterer mere end 50 pCt. af en Vares Fremstillingspris.

Det er efter vor Opfattelse nødvendigt, at der snarest muligt gøres noget for at øge vor Produktion, og at en Bestemmelse som denne, saavel som Foranstaltninger der modvirker opskruede Lønkrav — som særligt Stat og Kommune til Skade for Prisniveauet og Erhvervene gaar i Spidsen med at honorere — vil medvirke hertil. Forholdsvis snart vil en øget Produktion føre til faldende Priser, saaledes at Foranstaltninger af denne Art maa antages at være i Samfundets velforstaaede Interesse.

Vi haaber derfor, at vor Henvendelse maa blive modtaget med Lydhørhed og resultere i den ønskede Ændring af Prisloven.

P. R. V.

Esper Hising.